

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyň Mgr. Ing. Silvie Svobodové a JUDr. Ivanky Havlíkové v právní věci

žalobce: **Mgr. J. V.**

zastoupený advokátem Mgr. Janem Janouškem
sídlem Soukenická 2082/7a, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Nejvyšší státní tajemník**
sídlem Jindřišská 967/34, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí náměstka ministra vnitra pro státní službu ze dne 4. 12. 2019,
č. j. MV-143456-50/OSK-2015,

takto:

- I. Rozhodnutí náměstka ministra vnitra pro státní službu ze dne 4. 12. 2019, č. j. MV-143456-50/OSK-2015, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Janu Janouškovi, advokátovi, se přiznává odměna za zastupování žalobce ve výši 12 050 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou podanou dne 18. 2. 2020 domáhal přezkoumání rozhodnutí náměstka ministra vnitra pro státní službu (dále jen „náměstek pro státní službu“) ze dne 4. 12. 2019, č. j. MV-143456-50/OSK-2015 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým náměstek pro státní službu podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí státního tajemníka v Ministerstvu spravedlnosti (dále jen „služební orgán“) ze dne 25. 7. 2019, č. j. MSP-7/2015-OP-STS/180 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím služební orgán zamítl žádost žalobce o přijetí do služebního poměru a zařazení na služební místo ze dne 1. 7. 2015, doručenou služebnímu orgánu dne 3. 7. 2015 (dále jen „Žádost“) z důvodu nesplnění zákonných podmínek dle § 190 odst. 1 zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státní službě“).
2. S účinností od 1. 1. 2023 došlo k novému označení služebního místa náměstka pro státní službu na nejvyššího státního tajemníka, a to podle zákona č. 384/2022 Sb., kterým se mění zákon č. 234/2014 Sb., o státní službě, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony.
3. Podle § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) je žalovaným správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla. Postavení žalovaného v této věci tedy náleží jako příslušnému služebnímu orgánu nejvyššímu státnímu tajemníkovi (dále jen „žalovaný“).

II. Napadené rozhodnutí

4. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce v zákonné lhůtě dne 26. 8. 2019 odvolání, založené pod č. j. MSP-7/2015-OP-STS/183, které následně doplnil podáním ze dne 19. 9. 2019, založeným pod č. j. MSP-7/2015-OP-STS/187 (dále jen „odvolání“).
5. *První odvolací námitkou* žalobce namítal porušení zásad správního řízení, zejména neurčení termínu k prostudování listinné podoby správního spisu. Žalobce dále uvedl, že oproti elektronické evidenci mu byly zaslány odlišné listinné podklady. K tomu doplnil, že správní řízení pracuje s listinnou podobou spisu a elektronická podoba je pouze pomocnou platformou.
6. Ve *druhé odvolací námitce* žalobce uvedl, že mu byla před vydáním rozhodnutí mimo jiné odmítnuta možnost vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu, což mu musí být dle jeho názoru nejen umožněno, ale má k tomu být i vyzván.
7. Ve *třetí odvolací námitce* žalobce stručně konstatoval, že rozhodnutí vykazuje rozpor mezi výrokem a odůvodněním. *Čtvrtou odvolací námitkou* žalobce napadal porušení § 7 správního

řádu a dalších zásad uvedených v části první hlavě II správního řádu, a dále porušení § 36, § 38 a § 50 správního řádu.

8. Žalobce v *páté odvolací námitce* konstatoval, že služební orgán porušil princip legitimního očekávání, že Ministerstvo spravedlnosti dodržuje zákon č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“), což bylo dle žalobce porušeno zejména vyjádřením pověřené úřední osoby, že podklady pro odborové organizace při projednávání systemizace byly pouze pracovními. Žalobce uvedl, že projednání dle zákoníku práce je základním postulátem a zpochybnění podkladů pro toto projednání ze strany služebního orgánu je neodpuštělné. Nadto žalobce konstatoval, že tyto podklady, stejně jako jiné listiny nebyly do správního spisu vloženy, přestože to požadoval.
9. V *šesté odvolací námitce* žalobce uvedl, že postup služebního orgánu, který nejprve připustil výsledkům svědků, a následně nikoliv, nesvědčí o koncentraci a pozornosti, se kterou má být správní řízení vedeno. Dle žalobce rovněž nebyly odůvodněny změny postojů služebního orgánu, jenž například nejprve přislíbil možnost prostudovat správní spis, ale následně toto žalobci neumožnil. Dále žalobce namítal, že nemohl zohlednit právní názory žalovaného, neboť mu nebyla dána možnost se vyjádřit a např. navrhnout další svědky.
10. *Sedmou odvolací námitkou* žalobce namítal, že služební orgán nezjistil, zda na žalobce dopadá rozhodnutí ministryně spravedlnosti č. 16/2013 a dále, že žalobci nebyl dán prostor, aby upřesnil, na kterou pozici požaduje být přijat.
11. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 23. 12. 2019. Žalovaný předně uvedl, že v řízení o Žádosti žalobce o přijetí do služebního poměru a zařazení na služební místo bylo dostatečně prokázáno, že nebyly naplněny podmínky uvedené v § 190 odst. 1 písm. b) zákona o státní službě, neboť pracovní místo, na němž byl žalobce naposledy zařazen, bylo zrušeno rozhodnutím ministryně spravedlnosti č. 16/2013 ze dne 11. 10. 2013, na základě něhož došlo ke dni 15. 10. 2013 ke zrušení 9 funkčních míst v odboru dohledu Ministerstva spravedlnosti, a to včetně pracovního místa, na němž byl zařazen žalobce. Vzhledem k výše uvedenému je tedy dle žalovaného zřejmé, že žalobce neměl nárok na přijetí do služebního poměru podle § 190 odst. 1 zákona o státní službě, neboť neměl podle systemizace vykonávat činnosti podle § 5 zákona o státní službě, protože jeho pracovní místo bylo ke dni 15. 10. 2013 zrušeno, a nemohlo tak být zahrnuto v rámci první systemizace služebních a pracovních míst Ministerstva spravedlnosti.
12. K *první odvolací námitce* žalovaný uvedl, že žalobce disponoval všemi relevantními podklady pro vydání rozhodnutí, neboť tyto mu byly v listinné podobě zaslány ze strany služebního orgánu dne 1. 2. 2018. Dne 4. 6. 2018 a 9. 8. 2018 mu pak byly zaslány dokumenty následně doplněné do spisu. Další dokumenty doplňované do spisu později byly žalobci známy, neboť se jednalo pouze o jeho podání a odpovědi služebního orgánu na tato podání. Žalovaný dále uvedl, že mu není zřejmé, na základě jaké skutečnosti došel žalobce k závěru, že elektronická verze spisu obsahuje odlišné dokumenty než jeho analogová verze a odmítl rovněž tvrzení žalobce, že správní řízení pracuje pouze s listinnou podobou spisu, neboť podle § 63 odst. 3 zákona č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě a o změně některých zákonů lze vykonávat spisovou službu v listinné podobě nebo v elektronických systémech spisové služby odpovídajících požadavkům podle § 63 odst. 4 uvedeného zákona.

13. Ke *druhé odvolací námitce* žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobce měl v průběhu řízení o Žádosti dostatečný prostor seznámit se se spisovým materiálem a k podkladům pro vydání rozhodnutí se vyjádřit, což učinil. K seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí byl žalobce opakovaně vyzýván. Vzhledem k okolnostem daného případu pak dle názoru žalovaného nepostupoval služební orgán v rozporu s právními předpisy, když vydal prvostupňové rozhodnutí poté, kdy se žalobce odmítl s podklady pro vydání rozhodnutí seznámit, ačkoliv byl osobně přítomen v budově Ministerstva spravedlnosti.
14. Ke *třetí a čtvrté odvolací námitce* žalovaný uvedl, že neshledal, že by prvostupňové rozhodnutí vykazovalo rozpor mezi jeho výrokem a odůvodněním. Žalobce ve svém odvolání neuvedl, v čem konkrétně rozpor mezi výrokem a odůvodněním prvostupňového rozhodnutí spatřuje, stejně jako neuvedl, v čem konkrétně spatřuje porušení zásad správního řízení uvedených v části první hlavy II správního řádu, proto se žalovaný nemohl k těmto námitkám konkrétněji vyjádřit. K porušení § 36 správního řádu žalovaný odkázal na vypořádání druhé odvolací námitky výše, s čímž dle žalovaného souvisí i údajné porušení § 38 správního řádu.
15. K *páté odvolací námitce* týkající se podkladů pro odborovou organizaci žalovaný poznamenal, že se uvedeným dostatečně zabýval služební orgán v rámci prvostupňového rozhodnutí, kde uzavřel, že tyto podklady mají údajně prokazovat neplatnost výpovědi z pracovního poměru žalobce, což ovšem není dle žalovaného předmětem řízení o Žádosti. S argumentací služebního orgánu se pak žalovaný ztotožnil, přičemž uvedl, že bylo v rámci řízení nesporně prokázáno, že došlo ke zrušení pracovního místa žalobce, a proto nemohl být pro nesplnění jedné z podmínek uvedených v § 190 odst. 1 zákona o státní službě přijat do služebního poměru.
16. K *šesté odvolací námitce* žalovaný uvedl, že služební orgán v rámci prvostupňového rozhodnutí řádně odůvodnil, proč nedošlo k výsledku dalších svědků navrhovaných žalobcem, tedy že byly odmítnuty pro nadbytečnost vzhledem k tomu, že stav věci byl již bez důvodných pochybností zjištěn.
17. *Sedmou odvolací námitku* žalovaný shledal rovněž nedůvodnou, když dle jeho názoru bylo dostatečně prokázáno, že rozhodnutí ministryně spravedlnosti č. 16/2013 na žalobce dopadalo. Dle žalovaného bylo zřejmé, že žalobce nebyl v době podání Žádosti zařazen na žádném pracovním místě, a proto je zcela bezpředmětná jeho námitka, že mu služební orgán neposkytl prostor na to, aby upřesnil pozici, na kterou požadoval být přijat, neboť takový postup § 190 a násl. zákona o státní službě neumožňuje.

III. Žaloba

18. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce včasnou žalobu, kterou dne 11. 10. 2023 doplnil prostřednictvím ustanoveného zástupce.
19. *První žalobní námitkou* žalobce namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, neboť v něm dle názoru žalobce chybí podrobnější geneze přijaté systemizace, odůvodnění důvodů přijetí systemizace v příslušném rozsahu a zamyšlení nad možnými dopady neplatnosti předchozí organizační změny na působení žalobce na Ministerstvu spravedlnosti. Dle tvrzení žalobce měla být ve správním řízení projednána předběžná otázka dle § 57 správního řádu, kdy měl žalovaný přezkoumat rovněž proces

přijetí rozhodnutí ministryně spravedlnosti č. 16/2013 ze dne 11. 10. 2013, č. j. 32/2013-OP-ORG a rozhodnutí č. 15/2013 ze dne 9. 10. 2013 (rozhodnutí o organizační změně). Žalobce uvedl, že organizační změna nebyla vůbec přijata pro podstatné vady spojené s procesem jejího přijímání, kdy dle žalobce nedošlo k jejímu předchozímu projednání s odborovou organizací, jak to vyžadují právní předpisy. Dále žalobce napadal, že o organizační změně prakticky nerozhodla ministryně spravedlnosti, ale další zaměstnanci žalovaného, kteří připravili podklady ve snaze zrušit pracovní místo žalobce, tj. byly sledovány jiné než zákonem předpokládané cíle. Žalobce rovněž poukázal na skutečnost, že dle pracovněprávní dokumentace nebyl zařazen v oddělení č. 314, které bylo v důsledku organizační změny zrušeno.

20. *Ve druhé žalobní námitce* žalobce uvedl, že správní rozhodnutí obou stupňů jsou zatížena i procesními vadami, když někteří svědci vyslechnuti byli a někteří, ačkoli byli nejdříve opakovaně předvoláváni, vyslechnuti bez relevantních důvodů nebyli. Žalobce rovněž napadal postup, kdy byla bez jeho přítomnosti vyslechnuta jím navržená svědkyně a postup, kterým služební orgán doplňoval správní spis. Dle žalobce tak nebylo rozhodování správních orgánů založeno na zjištěních, o kterých by nebyly důvodné pochybnosti.
21. *Třetí žalobní námitkou* žalobce požadoval podrobný přezkum celého spisového materiálu, nikoli jen napadeného rozhodnutí, a to zejména v otázce doručování rozhodnutí upravujících vedení řízení a výzev k doplnění.

IV. Vyjádření žalovaného

22. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 2. 11. 2023 uvedl, že jak služební orgán, tak i žalovaný jako odvolací orgán se v průběhu řízení řádně zaobírali návrhy žalobce, vypořádali se se všemi jeho námitkami a obě rozhodnutí nepostrádala odůvodnění týkající se přípustnosti důkazů na základě výsledků svědků, jak žalobce mylně namítal. Dále žalovaný poukázal na skutečnost, že má pravomoc přezkoumávat pouze otázky týkající se vzniku služebního poměru, nikoliv již pracovněprávní otázky, jejichž časové zakotvení sahá daleko před účinnost zákona o státní službě a které musí být vyjasněny v řízení před civilním soudem. Žalovaný upozornil, že k avizované dohodě v oblasti pracovněprávních vztahů mezi žalobcem a Ministerstvem spravedlnosti dosud nedošlo.
23. Závěrem žalovaný doplnil, že služební poměr státního zaměstnance končí dnem 31. prosince kalendářního roku, v němž státní zaměstnanec dovršil věk 70 let. Z tohoto ustanovení a contrario vyplývá faktická nemožnost přijetí do služebního poměru u žadatele, který již 70 let dosáhl (resp. 70 let dosáhne na konci příslušného kalendářního roku) – je totiž zcela nelogické, aby byl přijat do služebního poměru žadatel, který by v okamžiku přijetí do služebního poměru zároveň splňoval podmínku pro skončení svého služebního poměru. Žalobce dosáhl 70 let již ke dni X, což mu v současnosti přijetí do služebního poměru znemožňuje.

V. Jednání před soudem

24. Při jednání konaném dne 13. 12. 2023 účastníci řízení setrvali na svých procesních stanoviscích.

25. Žalobce uvedl, že v související pracovněprávní věci došlo dne 12. 12. 2023 k uzavření Dohody o rozvázání pracovního poměru a Dohody o narovnání mezi ním a Ministerstvem spravedlnosti (dále též jen „Dohoda“), kterou předložil soudu a navrhl, aby ji soud provedl k důkazu. Žalobce dále poznamenal, že rozhodnutí o organizační změně hovoří pouze o zrušení jakýchsi míst v odboru dohledu, nikoli o místě, na němž byl zařazen žalobce podle pracovní smlouvy ze dne 18. 3. 2005 a jejích dodatků.
26. Soud provedl důkaz listinou označenou *Dohoda o rozvázání pracovního poměru / Dohoda o narovnání*, z níž zjistil, že dne 12. 12. 2023 uzavřeli žalobce jako zaměstnanec a Ministerstvo spravedlnosti jako zaměstnavatel dohodu o skončení pracovního poměru a narovnání, kterou ujednali, že pracovní poměr žalobce k Ministerstvu spravedlnosti založený pracovní smlouvou ze dne 18. 3. 2005 skončí dohodou ke dni 31. 12. 2023, a to z důvodu nadbytečnosti podle § 52 písm. c) zákoníku práce. Strany dále ujednaly, že Ministerstvo spravedlnosti uhradí žalobci z důvodu dříve neplatně rozvázaného pracovního poměru plnění specifikované v Dohodě. Strany rovněž ujednaly, že od uzavření Dohody do skončení pracovního poměru, tj. do 31. 12. 2023, je žalobce tzv. na překážkách a náleží mu náhrada platu. Žalobce se Dohodou zavázal, že vezme zpět žaloby vedené u Obvodního soudu pro Prahu 2, tj. žalobu na určení neplatnosti výpovědi z pracovního poměru vedenou pod sp. zn. 43C 49/2020 a také žalobu na zaplacení náhrady v penězích vedenou pod sp. zn. 43C 96/2021.
27. Další dokazování soud pro nadbytečnost neprováděl, neboť se v rozsahu relevantním pro rozhodnutí jednalo o listiny, které jsou součástí správního spisu, z něhož soud při přezkumu napadeného rozhodnutí obligatorně vychází. Správním spisem se dokazování neprovádí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 - 117, č. 2383/2011 Sb. NSS).
28. Žalobce závěrem uvedl, že řízení před správními orgány bylo stíženo vadami, které se projevíly v zákonnosti napadeného rozhodnutí a navrhnul, aby soud napadené i prvostupňové rozhodnutí pro jejich nezákonnost zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.
29. Žalovaný závěrem shrnul, že pro účely řízení před služebním orgánem bylo rozhodné pouze to, zda žalobce byl ke dni 1. 7. 2015 zařazen na konkrétním služebním místě a vykonával činnosti podle § 5 zákona o státní službě. Vzhledem k tomu, že tato podmínka nemohla být v případě žalobce splněna, neboť jeho pracovní místo bylo z organizačních důvodů zrušeno, nemohl být žalobce do služebního poměru přijat. Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

30. Žaloba byla podána včas ve smyslu § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a to v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

31. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem zjistil soud následující pro rozhodnutí relevantní skutečnosti.
32. Pracovní poměr žalobce k Ministerstvu spravedlnosti vznikl na základě pracovní smlouvy č. j. 162/2005-OPZZ.P ze dne 18. 3. 2005 ke dni 1. 4. 2005. Pracovní poměr žalobce byl uzavřen na dobu neurčitou. Žalobce byl pracovně zařazen do odboru dohledu a stížností, oddělení civilního dohledu ve 13. platové třídě se sjednaným druhem práce s nejdůležitější pracovní činností „*Posuzování návrhů právních předpisů s celostátní působností, analýza právního a skutkového stavu*“. S účinností od 1. 2. 2010 došlo na základě dohody o změně pracovní smlouvy ze dne 20. 1. 2010, č. j. 8/2010-OP-OS/48 (ve spojení se schváleným návrhem na provedení změn ze dne 19. 1. 2010 a popisem pracovního místa) k zařazení žalobce do 14. platové třídy, funkce: odborný referent v útvaru 310 – odbor dohledu, oddělení 315, se sjednaným druhem práce v nejdůležitější pracovní činnosti „*Tvorba návrhů koncepčně nových právních předpisů s celostátní působností nebo právních úprav věcí dosud zákony neupravených nebo jejich komplexní posuzování v připomínkovém řízení nebo zpracování zásadních komplexních stanovisek k těmto předpisům*.“
33. Rozhodnutí ministryně spravedlnosti č. 15/2013 ze dne 9. 10. 2013 o změně organizačního řádu Ministerstva spravedlnosti č. j. 18/2012-OP-ORG ze dne 27. 7. 2012, ve znění pozdějších předpisů, potvrzuje, že dle čl. I změnila ministryně ustanovení odd. III. Organizační uspořádání a struktura řízení ministerstva tak, že dle bodu 1) v čl. 6 v Organizačních útvarech ministerstva je uvedeno pod bodem 1 Organizační útvar 314 Oddělení stížností se zrušuje. Současně došlo k převedení zredukované agendy stížností do organizačního útvaru Oddělení zvláštních kontrol tehdejšího odboru Vězeňství a Probační a mediační služby. Rozhodnutí ministryně spravedlnosti č. 15/2013 nabylo účinnosti dne 15. 10. 2013.
34. Rozhodnutím ministryně spravedlnosti č. 16/2013 ze dne 11. 10. 2013 bylo v návaznosti na změnu organizačního řádu s účinností od 15. 10. 2013 v organizačním útvaru Odbor dohledu (310) zrušeno 9 funkčních míst. Všechna pracovní místa v tomto organizačním útvaru byla zrušena bez náhrady a všichni zaměstnanci se stali nadbytečnými.
35. V období od 17. 10. 2013 do 15. 7. 2015 se žalobce nacházel v pracovní neschopnosti.
36. Dne 3. 7. 2015 požádal žalobce o přijetí do služebního poměru a zařazení na služební místo podle § 23 odst. 1 a § 193 odst. 1 zákona o státní službě. K Žádosti doložil čestné prohlášení o svéprávnosti, čestné prohlášení o bezúhonnosti a čestné prohlášení o neexistenci překážek přijetí do služebního poměru. V Žádosti žalobce označil služební místo takto: „*referent v odboru justičního dohledu v platové třídě 14, který vykonává dohledovou činnost nad soudy a státními zastupitelstvími, svěřenou Ministerstvu spravedlnosti zvláštním právním předpisem. Druh nejnáročnější vykonávané činnosti: komplexní posuzování koncepčně nových právních předpisů s celostátní působností nebo právních úprav věcí dosud zákony neupravených v připomínkovém řízení a zpracovávání zásadních komplexních stanovisek k těmto předpisům*.“ Mělo se jednat o služební místo v odboru justičního dohledu v oddělení justičního dohledu (oddělení č. 312).

37. Dne 16. 7. 2015 vydal služební orgán usnesení č. j. MSP-7/2015-OP-STS/4, kterým řízení o Žádosti zastavil podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu z důvodu zjevné právní nepřijatelnosti uvedené žádosti (dále jen „usnesení o zastavení řízení“).
38. V období od 15. 9. 2015 do 25. 9. 2015 byl žalobce hospitalizován v nemocnici. Dne 25. 9. 2015 byla žalobci doručena výpověď z pracovního poměru ze dne 2. 9. 2015, č. j. MSp 8/2015-OP-OS/780. Výpověď byla žalobci dána pro nadbytečnost podle § 52 písm. c) zákoníku práce v důsledku zrušení organizačního útvaru oddělení stížností v odboru dohledu včetně všech pracovních míst v tomto útvaru, a to na základě rozhodnutí ministryně spravedlnosti o organizační změně č. 15/2013 a 16/2013 s účinností od 15. 10. 2013.
39. Následně vydal žalovaný k odvolání žalobce dne 30. 9. 2015 rozhodnutí č. j. MV-143456-2/OSK-2015, kterým usnesení o zastavení řízení zrušil, neboť služební orgán měl dle názoru žalovaného Žádost žalobce věcně posoudit a učinit závěr, zda žalobce splňuje či nesplňuje podmínky pro přijetí do služebního poměru a zařazení na služební místo.
40. Dne 14. 10. 2015 žalobce požádal o nástup na dovolenou na zotavenou za kalendářní rok 2013, 2014 od 15. 10. 2015 do 4. 11. 2015 včetně. Dne 22. 10. 2015 žalobce převzal výpověď z pracovního poměru ze dne 22. 10. 2015, č. j. MSp 8/2015-OP-OS/780, obsahově totožnou s výpovědí ze dne 2. 9. 2015.
41. Dne 25. 7. 2019 bylo vydáno rozhodnutí služebního orgánu o zamítnutí Žádosti žalobce, č. j. MSP-7/2015-OP-STS/180 (prvostupňové rozhodnutí).
42. Následně Obvodní soud pro Prahu 2 rozsudkem ze dne 5. 4. 2019, č. j. 43 C 36/2016 – 484, určil, že výpověď z pracovního poměru č. j. MSp 8/2015-OP-OS/780 ze dne 2. 9. 2015 a výpověď z pracovního poměru č. j. MSp 8/2015-OP-OS/780 ze dne 22. 10. 2015 jsou neplatné, neboť byly žalobci doručeny v ochranné době. Městský soud v Praze rozsudek soudu I. stupně potvrdil (viz rozsudek ze dne 11. 9. 2019, č. j. 23 Co 254/2019–533).
43. Proti nové výpovědi z pracovního poměru, totožného obsahu jako výpovědi ze dne 2. 9. 2015 a 22. 10. 2015, která byla žalobci dána v roce 2020, se žalobce opětovně bránil podáním žaloby na určení neplatnosti výpovědi. Řízení bylo vedeno u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 43C 49/2020. V návaznosti na uzavřenou Dohodu o rozvázání pracovního poměru / Dohodu o narovnání ze dne 12. 12. 2023, kterou bylo ujednáno, že pracovní poměr žalobce k Ministerstvu spravedlnosti, založený pracovní smlouvou ze dne 18. 3. 2005, skončí dohodou ke dni 31. 12. 2023, a to z důvodu nadbytečnosti podle § 52 písm. c) zákoníku práce, vzal žalobce žalobu ve věci sp. zn. 43C 49/2020 zpět.
44. Při posouzení věci vycházel soud z následující právní úpravy.
45. Dle § 5 odst. 1 zákona o státní službě „[s]lužba zahrnuje a) přípravu návrhů právních předpisů a zajišťování právní činnosti, b) přípravu mezinárodních smluv a předpisů Evropské unie nebo jiné mezinárodní organizace, c) přípravu návrhů koncepcí, strategií a programů, d) řízení a usměrňování činnosti jiných správních úřadů, organizačních složek státu, které nejsou správními úřady, nebo orgánů veřejné moci, které nejsou správními úřady, e) vytváření a správu informačních systémů veřejné správy podle jiného zákona, s výjimkou provozních informačních systémů, f) státní statistickou službu, g) správu kapitoly státního rozpočtu vůči organizačním složkám státu a právníkům osobám, s výjimkou služebnímu úřadu, ve kterém je služba

vykonávána, h) ochranu utajovaných informací, i) zabezpečování obrany státu, j) zajišťování vnitřního pořádku a bezpečnosti, k) obhajobu zahraničních zájmů České republiky a zájmů České republiky vyplývajících z jejího členství v Evropské unii nebo v jiné mezinárodní organizaci, l) přípravu nebo realizaci dotační politiky, m) přípravu nebo realizaci politiky výzkumu a vývoje, n) přípravu a provádění správních úkonů včetně kontroly, o) ochranu obyvatelstva, krizové řízení a integrovaný záchranný systém, p) zadávání veřejných zakázek, q) audit, r) zajišťování organizačních věcí služby a správy služebních vztahů a odměňování státních zaměstnanců, s) řízení činností uvedených v písmenech a) až r), t) přípravu a vypracování odborných věcných podkladů k činnostem uvedeným v písmenech a) až d), g), k) až n) a p), s výjimkou podkladů spočívajících ve fyzikálních měřeních, chemických rozborech nebo porovnávání a určování technických parametrů, u) přípravu k výkonu zahraniční služby.“

46. Dle § 23 odst. 1 zákona o státní službě „[d]o služebního poměru se osoba přijímá rozhodnutím služebního orgánu. Spolu s rozhodnutím o přijetí do služebního poměru rozhodne služební orgán o zařazení státního zaměstnance na služební místo nebo o jmenování státního zaměstnance na služební místo představeného.“
47. Dle § 190 odst. 1 písm. b) zákona o státní službě „[d]osavadní zaměstnanec vykonávající činnosti podle § 5, který je ke dni 1. července 2015 v pracovním poměru na dobu neurčitou, má nárok být na základě systemizace podle § 184 odst. 1 přijat do služebního poměru na dobu neurčitou, jestliže má podle systemizace vykonávat činnosti podle § 5, [...]“
48. Dle § 190 odst. 2 zákona o státní službě „[p]racovní poměr dosavadního zaměstnance uvedeného v odstavci 1 trvá ode dne 1. července 2015 až do dne vzniku služebního poměru na dobu neurčitou; to nevylučuje skončení pracovního poměru podle pracovněprávních předpisů i před vznikem služebního poměru.“
49. Soud o věci uvažil následovně.
50. Soud se nejprve věnoval námitce, kterou žalobce zpochybňoval přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů.
51. Správní soudy v minulosti nesčetněkrát judikovaly, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů (či pro nesrozumitelnost) skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat.
52. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006 - 63, č. 1112/2007 Sb. NSS), nevypovídá se se všemi odvolacími námitkami (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 - 71), či neuvede důvody, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005, č. 689/2005 Sb. NSS). Nepřezkoumatelným pro nedostatek skutkových důvodů pak může být podle ustálené rozhodovací praxe rozhodnutí pro takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.

53. Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné.
54. Městský soud v Praze v tomto směru pro stručnost odkazuje na závěry vyjádřené mj. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64. Uvedený přístup vychází rovněž z ustálené rozhodovací praxe Ústavního soudu (např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, nález Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, nález Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, nález Ústavního soudu ze dne 14. 10. 1999, sp. zn. III. ÚS 35/99, či nález Ústavního soudu ze dne 29. 3. 2011, sp. zn. III. ÚS 3606/10).
55. Městský soud dospěl k závěru, že v posuzované věci žádná z výše naznačených skutečností, která by vedla k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, nenastala. Soud ověřil, že žalovaný v napadeném rozhodnutí prezentoval své závěry způsobem, jenž nebrání jejich věcnému přezkumu soudem v tomto řízení a dostal v tomto ohledu veškerým relevantním zákonným a navazujícím judikatorním východiskům přezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou seznatelné důvody, pro které žalovaný neshledal za naplněné podmínky pro přijetí žalobce do služebního poměru, jakož i úvahy, jimiž byl při posouzení jednotlivých zákonných hledisek ve svých závěrech veden. To, jak správní orgány skutková zjištění, k nimž dospěly, následně vyhodnotily, je pak již otázkou právního hodnocení věci. Napadené rozhodnutí tak v daném směru není zatíženo vadami, které by zakládaly jeho nepřezkoumatelnost, resp. které by bránily jeho věcnému přezkumu ze strany soudu, neboť je zřejmé, z jakého skutkového stavu žalovaný vyšel a jak jej právně posoudil. Námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí proto soud neshledal důvodnou.
56. Soud se dále zabýval posouzením zákonnosti napadeného rozhodnutí v návaznosti na *první žalobní námitku*, vztahující se k organizační změně přijaté v roce 2013 ministryní spravedlnosti, v jejímž důsledku mělo být dle služebního orgánu pracovní místo žalobce zrušeno, a shledal ji důvodnou.
57. Žalobce systemizaci, z níž služební orgán při rozhodování v dané věci vycházel, zpochybnil, když uvedl, že v oddělení stížností č. 314, které bylo v důsledku přijaté organizační změny zrušeno, nebyl podle pracovněprávních podkladů zařazen. Přijatá organizační změna představovala důvod, pro který dal zaměstnavatel žalobci výpověď z pracovního poměru pro nadbytečnost.
58. K předpokladům pro podání výpovědi z pracovního poměru podle ustanovení § 52 písm. c) zák. práce patří podle ustálené judikatury civilních soudů to, že o změně úkolů

zaměstnavatele, jeho technického vybavení, o snížení stavu zaměstnanců za účelem zvýšení efektivnosti práce nebo o jiných organizačních změnách přijal zaměstnavatel (nebo příslušný orgán) rozhodnutí, že se podle tohoto rozhodnutí konkrétní zaměstnanec stal pro zaměstnavatele nadbytečným a že tu je příčinná souvislost mezi nadbytečností zaměstnance a přijatými organizačními změnami, tj. že se zaměstnanec stal právě a jen v důsledku takového rozhodnutí (jeho provedením u zaměstnavatele) nadbytečným. Jestliže se z hlediska potřebného profesního složení zaměstnanců nestává nadbytečným (z hlediska své věcné náplně) druh práce sjednaný pracovní smlouvou propouštěného zaměstnance (jeho pracovní činnost), nemůže být jiná okolnost spočívající kupř. pouze v jeho osobě nebo v jiném organizačním uspořádání zaměstnavatele podkladem pro skončení pracovního poměru výpovědi podle ustanovení § 52 písm. c) zák. práce (srov. například rozsudek býv. Nejvyššího soudu ze dne 22. 2. 1968 sp. zn. 6 Cz 215/67, uveřejněný pod č. 57 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, roč. 1968, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 2. 7. 2002 sp. zn. 21 Cdo 1770/2001, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 8. 2005 sp. zn. 21 Cdo 2735/2004, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 1. 2009 sp. zn. 21 Cdo 440/2008, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. 9. 2014 sp. zn. 21 Cdo 1331/2013, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 10. 2015 sp. zn. 21 Cdo 5054/2014, uveřejněný pod č. 84 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, roč. 2016, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 10. 12. 2015 sp. zn. 21 Cdo 317/2015).

59. Přestože platnost právních jednání (včetně právních jednání učiněných podle pracovněprávních předpisů) je třeba posuzovat k okamžiku a se zřetelem na okolnosti, kdy bylo právní jednání učiněno, tak současně při zkoumání toho, co zaměstnavatel opravdu svým opatřením sledoval, je třeba jednání zaměstnavatele, které má zakládat důvod výpovědi podle ustanovení § 52 písm. c) zák. práce, posuzovat vždy v jeho úplnosti a logické návaznosti.
60. Judikatura civilních soudů dovodila, že samotné rozhodnutí o organizačních změnách není právním úkonem, neboť nejde o takový projev vůle, s nímž by právní předpisy spojovaly změnu nebo zánik práv a povinností účastníků pracovněprávního vztahu. Jedná se pouze o skutečnost (tzv. faktický úkon), která je hmotněprávním předpokladem pro právní úkony tam, kde to právní předpisy stanoví (například u výpovědi z organizačních důvodů). Soud se okolnostmi přijaté organizační změny zabývá až v rámci řízení o neplatnosti výpovědi z pracovního poměru.
61. Soud má ve shodě s názorem žalovaného za to, že úkolem žalovaného v řízení o Žádosti žalobce o přijetí do služebního poměru nebylo hodnotit zákonnost úkonů, které Ministerstvo spravedlnosti jako zaměstnavatel učinil vůči žalobci v rámci jejich pracovněprávního vztahu před nabytím účinnosti zákona o státní službě. Do těchto soukromoprávních vztahů služebnímu orgánu ani žalovanému nepříslušelo jakkoliv zasahovat. Jak žalovaný přiléhavě konstatoval, bylo na žalobci, aby se ochrany svých práv zaměstnance domáhal u soudu v občanskoprávním řízení, což žalobce i učinil.
62. V tomto kontextu soud považoval s ohledem na posouzení dopadu přijaté organizační změny do pracovněprávního postavení žalobce a následného naplnění podmínek pro přijetí do služebního poměru za zásadní důkaz listinu označenou *Dohoda o rozvázání pracovního poměru / Dohoda o narovnání*, kterou žalobce a Ministerstvo spravedlnosti uzavřeli v rámci

řízení o určení neplatnosti výpovědi z pracovního poměru, vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 43C 49/2020.

63. Přestože dle § 75 odst. 1 s. ř. s. soud vychází při přezkoumávání rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu, Nejvyšší správní soud již ve svém rozsudku ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 32/2006–99, publikovaném pod č. 1275/2007 Sb. NSS, upozornil, že toto pravidlo není bezvýjimečné a jeho aplikace může být, i přes výslovné znění zákona, v praxi v některých případech omezena. V uvedeném rozhodnutí Nejvyšší správní soud vycházel z názoru Ústavního soudu, který se k dané problematice vyslovil tak, že tato možnost není principiálně vyloučena; musí jít ovšem o případy výjimečné, kdy by (s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem věci) nebylo možné důslednou aplikaci shora zmiňovaného ustanovení soudního řádu správního z ústavně právního hlediska akceptovat (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 2. 6. 2005, sp. zn. I. ÚS 605/03). Prolomení zásady, dle které soud při přezkumu rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, správní soudy připustily také v dalších rozhodnutích (srov. např. rozsudek NSS ze dne 29. 4. 2008, č. j. 2 Afs 9/2005–158, publikovaný pod č. 1624/2008 Sb., rozsudek NSS ze dne 19. 3. 2008, č. j. 3 Ads 126/2007–37, rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 4. 2010, č. j. 30 Ca 97/2008–53).
64. S ohledem na shora uvedené závěry Nejvyššího správního soudu a vzhledem ke zjevné souvislosti mezi napadeným rozhodnutím a mezi přijatou organizační změnou, následkem které mělo být pracovní místo žalobce zrušeno a která byla též důvodem pro podání výpovědi žalobci pro nadbytečnost, se soud (i přes shora citovaný § 75 odst. 1 s. ř. s.) v první řadě zabýval obsahem uzavřené Dohody a jejími důsledky pro projednávanou věc.
65. Předmětnou Dohodou, kterou účastníci uzavřeli dne 12. 12. 2023, žalobce jako zaměstnanec a Ministerstvo spravedlnosti jako zaměstnavatel ujednali, že pracovní poměr žalobce k Ministerstvu spravedlnosti, založený pracovní smlouvou ze dne 18. 3. 2005, skončí dohodou ke dni 31. 12. 2023, a to z důvodu nadbytečnosti podle § 52 písm. c) zákoníku práce. Strany dále ujednaly, že Ministerstvo spravedlnosti uhradí žalobci z důvodu dříve neplatně rozvázaného pracovního poměru plnění specifikované v Dohodě a že od uzavření Dohody, tj. od 12. 12. 2023, do skončení pracovního poměru, tj. do 31. 12. 2023, je žalobce tzv. na překážkách a náleží mu náhrada platu.
66. Pokud podle uzavřené Dohody ze dne 12. 12. 2023 pracovní poměr žalobce nadále trvá a jeho skončení bylo ujednáno až ke dni 31. 12. 2023, je z logiky věci prakticky vyloučeno, aby na žalobce dopadly důsledky organizační změny z roku 2013, proti nimž podanou žalobou v pracovněprávním sporu rovněž brojil.
67. Vzhledem k obsahu předmětné Dohody, která objasňuje stav věci zpětně ke dni vydání napadeného rozhodnutí, nemohlo být pracovní místo žalobce zrušeno organizační změnou provedenou rozhodnutím ministryně č. 15 /2013 a č. 16/2013, kterou došlo s účinností od 15. 10. 2013 ke zrušení organizačního útvaru 314 Oddělení stížností a následně ke zrušení 9 funkčních míst v organizačním útvaru 310 (Odbor dohledu), neboť důvody nadbytečnosti podle § 52 písm. c) zákoníku práce nastanou v případě žalobce až ke dni 31. 12. 2023.

68. Uvedené skutečnosti nutně vyvolávají pochybnosti o tom, zda v době výpovědi z pracovního poměru nebyly činnosti vykonávané žalobcem na údajně zrušeném pracovním místě pro žalovaného stále nebo znovu potřebné a jako takové byly vykonávány jinými zaměstnanci v rámci jiného organizačního uspořádání žalovaného. Za takové situace by totiž rozhodnutí o organizační změně neodráželo skutečnost, že zaměstnavatel nebude mít možnost (vůbec nebo v původním rozsahu) plnit povinnost ve smyslu § 38 odst. 1 písm. a) zákoníku práce přidělovat zaměstnanci práci podle pracovní smlouvy, kterou je zaměstnanec jinak schopen a ochoten vykonávat, vzhledem k tomu, že zaměstnanec se pro něj stává od účinnosti organizačních změn nadbytečným.
69. V § 5 zákona o státní službě je pak proveden výčet činností, resp. oblastí, které zahrnuje služba. Služba je v něm vymezena buď výčtem činností vykonávaných služebními úřady bez ohledu na jejich věcné zaměření, nebo naopak výčtem oblastí a činností charakterizovaných zcela konkrétním věcným zaměřením služebního úřadu. Soud konstatuje, že pracovní činnosti, které měl žalobce na základě pracovní smlouvy ve znění jejích změn a doplňků vykonávat v útvaru 310 odbor dohledu, oddělení 315, odpovídaly činnostem specifikovaným v § 5 zákona o státní službě.
70. K 1. 7. 2015 nabyla účinnosti první systemizace pracovních míst ve smyslu zákona o státní službě, což v praxi znamenalo zejména to, že dosavadní státní zaměstnanci, jejichž pracovní zařazení odpovídalo výkonu státní služby dle § 5 zákona o státní službě, mohli být přijati do služebního poměru na stejnou či obdobnou pozici. Šlo tedy o jakési „překlopení“ dosavadního pracovněprávního vztahu do vztahu služebního. To je také případ žalobce, který usiloval o přijetí do služebního poměru (na dobu neurčitou) s odkazem na § 190 zákona o státní službě, jež popsané „překlopení“ upravoval.
71. Podle § 190 odst. 5 zákona o státní službě v případě, že (ostatní) dosavadní zaměstnanec nepožádá o přijetí do služebního poměru, mění se jeho pracovní poměr ze zákona na pracovní poměr na dobu určitou a ze zákona zaniká 30. června 2017 (resp. později dle ustanovení § 194, popř. § 190a zákona o státní službě, která ve však na případ žalobce nevztahují). K zániku pracovního poměru dochází ze zákona a nelze jej odvrátit jednáním zaměstnavatele ani zaměstnance. Z dílčí úpravy § 190 odst. 5 zákona o státní službě vyplývá, že ten, kdo nebyl přijat do služebního poměru pro nesplnění podmínek podle § 25 odst. 1 zákona o státní službě, se „vrací“ do situace, jako by nepožádal o „překlopení“, a po skončení jeho pracovního poměru ze zákona dne 30. června 2017 dostává (zřejmě na rozdíl od ostatních případů skončení pracovního poměru ze zákona) odstupné. Přestože je právní úprava § 190 odst. 5 zákona o státní službě kusá, je třeba ji v zájmu všech ostatních dosavadních zaměstnanců vztáhnout i na ty zaměstnance (včetně žalobce), kteří požádali o „překlopení“, ale řízení o jejich žádosti neskončilo rozhodnutím o přijetí do služebního poměru, ale ani zamítnutím žádosti pro nesplnění podmínek dle § 25 odst. 1 zákona o státní službě.
72. Pokud by tedy organizační změna přijatá v roce 2013 na pracovněprávní vztah žalobce dopadala a pracovní místo, na němž byl žalobce naposledy zařazen, bylo zrušeno rozhodnutím ministryně spravedlnosti č. 16/2013 ze dne 11. 10. 2013, na základě něhož došlo ke dni 15. 10. 2013 ke zrušení 9 funkčních míst v odboru dohledu Ministerstva spravedlnosti, musel by pracovněprávní vztah žalobce dle shora uvedených ustanovení

skončit ex lege nejpozději ke dni 30. 6. 2017, což vzhledem k obsahu uzavřené Dohody nenastalo.

73. Pokud se ovšem organizační změna z roku 2013 netýkala pracovního místa žalobce, pak mělo být toto stále existující pracovní místo převedeno v rámci první systemizace na služební místo zahrnující výkon činnosti podle § 5 zákona o státní službě.
74. Bude tedy na žalovaném, aby se na základě toho, že pracovněprávní vztah žalobce trvá až do 31. 12. 2023, kdy bude skončen z důvodu nadbytečnosti, zabýval znovu tím, co bylo pracovní náplní žalobce a jak se organizační změny z roku 2013 dotkly jeho pozice a zařazení do příslušného odboru a oddělení.
75. Nadto soud z obsahu spisového materiálu nezjistil, že by pracovní místo žalobce, tak jak je definováno v pracovní smlouvě uzavřené se žalobcem dne 18. 3. 2005, změněné dohodou ze dne 20. 1. 2010, spolu se schváleným návrhem na provedení změn ze dne 19. 1. 2010 a popisem pracovního místa, bylo organizační změnou přijatou v roce 2013 dotčeno.
76. Ze správního spisu soud ověřil, že pracovní poměr žalobce k Ministerstvu spravedlnosti vznikl na základě pracovní smlouvy č. j. 162/2005-OPZZ.P ze dne 18. 3. 2005, na základě které byl žalobce pracovně zařazen do *odboru dohledu a stížností, oddělení civilního dohledu* ve 13. platové třídě se sjednaným druhem práce s nejdůležitější pracovní činností „*Posuzování návrhů právních předpisů s celostátní působností, analýza právního a skutkového stavu*“. S účinností od 1. 2. 2010 došlo na základě dohody o změně pracovní smlouvy ze dne 20. 1. 2010, č. j. 8/2010-OP-OS/48 (ve spojení se schváleným návrhem na provedení změn ze dne 19. 1. 2010 a popisem pracovního místa) k zařazení žalobce do 14. platové třídy, funkce: odborný referent v *útvaru 310 – odbor dohledu, oddělení 315*, se sjednaným druhem práce v nejdůležitější pracovní činnosti „*Tvorba návrhů koncepčně nových právních předpisů s celostátní působností nebo právních úprav věcí dosud zákony neupravených nebo jejich komplexní posuzování v připomínkovém řízení nebo zpracování zásadních komplexních stanovisek k těmto předpisům*“. Rozhodnutí ministryně spravedlnosti č. 15/2013 ze dne 9. 10. 2013 o změně organizačního řádu Ministerstva spravedlnosti č. j. 18/2012-OP-ORG ze dne 27. 7. 2012, ve znění pozdějších předpisů, potvrzuje, že dle čl. I změnila ministryně ustanovení odd. III. Organizační uspořádání a struktura řízení ministerstva tak, že dle bodu 1) v čl. 6 v Organizačních útvarech ministerstva je uvedeno pod bodem 1 *Organizační útvar 314 Oddělení stížností se zrušuje*. Rozhodnutím ministryně spravedlnosti č. 16/2013 ze dne 11. 10. 2013 pak bylo v návaznosti na změnu organizačního řádu s účinností od 15. 10. 2013 v organizačním útvaru *Odbor dohledu (310)* zrušeno 9 funkčních míst (dle organigramu v oddělení stížností 314). Z pracovněprávní dokumentace žalobce, která je obsažena ve spisovém materiálu, nijak neplyne, že by žalobce byl zařazen v oddělení stížností 314, naopak z ní vyplývá, že žalobce byl naposledy zařazen jako odborný referent v *útvaru 310 – odbor dohledu, oddělení 315*, se sjednaným druhem práce v nejdůležitější pracovní činnosti „*Tvorba návrhů koncepčně nových právních předpisů s celostátní působností nebo právních úprav věcí dosud zákony neupravených nebo jejich komplexní posuzování v připomínkovém řízení nebo zpracování zásadních komplexních stanovisek k těmto předpisům*“. Jelikož ve spisové dokumentaci soud nedohledal „řádný právní titul“, který by svědčil pro zařazení žalobce do oddělení stížností 314, shledal i tuto část první žalobní námitky důvodnou.

77. Žalobní námitky procesního charakteru (*žalobní námitka druhá a třetí*), kterými žalobce namítal jednak pochybení služebního orgánu vztahující se k výsledku svědků a jednak vady v doručování, neshledal soud důvodné a s ohledem na shora uvedený závěr je pouze ve stručnosti vypořádal. Jakkoliv k výsledku některých z navrhovaných a předvolaných svědků skutečně nedošlo, není povinností správních orgánů provést všechny žalobcem navržené důkazy (ve smyslu § 52 správního řádu). Pokud tedy služební orgán měl za to, že z provedení dokazování již zjistil skutkový stav v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí ve věci, nemohlo samotné neprovedení výsledku některých z navržených svědků založit nezákonnost napadeného rozhodnutí. V této souvislosti lze poukázat na § 3 správního řádu, podle kterého správní orgán postupuje tak, aby byl zjištěn stav věci v nezbytném rozsahu a nebyly o něm důvodné pochybnosti. Zároveň ale nesmí jít o libovůli správního orgánu v otázce provedení či neprovedení účastníky řízení navržených důkazů – tak tomu ovšem v nyní posuzované věci nebylo, neboť jak služební orgán, tak žalovaný se problematikou výsledků svědků podrobně zabývali a své postupy náležitě odůvodnili.
78. Ve vztahu k obecně formulované žalobní námitce směřující proti vadám doručování soud připomíná, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení správnímu soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Soud není oprávněn (a tím méně povinen) za žalobce domýšlet či dotvářet žalobní námitky z vlastní iniciativy. Takový postup soudu by popíral uplatnění dispoziční zásady a zasahoval by do principu rovnosti účastníků řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 3. 2021, č. j. 1As 475/2020-37). Jediná konkrétní nesrovnalost, kterou žalobce příkladmo identifikoval, a to nesrovnalost v doručování písemnosti č. j. MSP-7/2015-OP-STS/159 a č. j. MSP-7/2015-OP-STS/160, byla služebním orgánem objasněna. Ze spisového materiálu soud ověřil, že se jednalo toliko o nesrovnalost v označení písemnosti, která však neměla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. K požadavku žalobce na přezkum celého spisového materiálu v otázce doručování proto soud uvádí, že neshledal žádné pochybení, o kterém by byl povinen rozhodnout bez konkrétní námitky žalobce. Obecně formulovanou námitkou žalobce se proto soud s ohledem na zásadu dispoziční podrobněji nezabýval.

VII. Závěr a náklady řízení

79. Z výše uvedených důvodů soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro vady řízení spočívající v rozporu skutkových zjištění s obsahem správního spisu, mající za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).
80. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s. a § 140 odst. 2 zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s § 64 s. ř. s. Zástupci, kterého soud žalobci ustanovil a který je advokátem (tento není plátcem DPH) náleží odměna za zastupování v rozsahu čtyř úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, účast na jednání před soudem a účast při jednání, při kterém došlo pouze k vyhlášení rozhodnutí) po 3 100 Kč za úkon dle § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) a po 1 550 Kč za úkon dle § 11 odst. 2 písm. f) na základě § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, včetně tří režijních paušálů po

300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Zástupci tak náleží odměna v celkové výši 12 050 Kč. Žalovaný neměl v řízení úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. prosince 2023

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu